

[Frode Jakobsen.]

af en Europahær. Der ville da ikke længere være tale om en alliance mellem en række nationale hære, men om een hær, bestående af kontingenter fra de forskellige lande. Mens Atlantforsvaret skulle sikre freden overfor øst, løser Europahæren endnu eet problem: krig mellem de vesteuropæiske stater indbyrdes gøres til en umulighed. Man kan også sige det på en anden måde: Europahæren er løsningen af problemet om Tysklands deltagelse i Vesteuropas forsvar. Det er derfor ikke sært, at det først og fremmest er Frankrig, der går ind for en Europahær. Det franske folk vil altid have svært ved at glemme den gamle trusel, Tyskland, selv overfor den nye fare, der truer.

Jeg er fuldt klar over, at i de forhandlinger, der fandt sted for ca. et år siden i Washington, er Danmark på grund af praktiske vanskeligheder gået imod den daværende franske plan og ind for det, man har kaldt den amerikanske plan. Man har ment, at tyske soldaters indføjelise i en Europahær ville tage længere tid end oprettelsen af en national tysk hær indenfor Atlantpagtens rammer.

Udviklingen siden den tid har imidlertid været gunstig for tanken om en Europahær. For det første er det ikke længere den samme franske plan. I de ekspertforhandlinger, der nu finder sted mellem Frankrig, Tyskland, Italien, Belgien, Holland og Luxembourg, hvori vi kun deltager som observatører, har Frankrig gjort sådanne indrømmelser, at der er opnået enighed i hvert fald med de tyske eksperter. En række af de praktiske vanskeligheder er fjernet, f. eks. den altfor ringe størrelse, man oprindeligt tillod for de nationale enheder indenfor den fælles hær.

For det andet har tiden arbejdet for en Europahær i den forstand, at det ser ud til, at den simpelthen er Frankrigs betingelse for at acceptere Tyskland i det vesteuropæiske forsvar. Så dybt sidder frygten for Tyskland i det franske folk, noget, man i og for sig godt forstår.

Europas større forening synes i det hele taget at være løsningen på det tyske problem. Man hører tit tyske klager over forskelsbehandlingen fra andre staters side. Efter min mening har tyskerne ingen grund til at være utilfredse. Der er snarere grund til at være forbavset over, hvor hurtigt det er lykkedes at få nødvendigheden af Tysklands ligeberettigelse i det lange løb anerkendt fra alle sider.

Tysklandsproblemet er et problem, vi ikke kommer udenom. Dels vil vi komme til at tage stilling til det i Atlantlandenes kreds,

dels er det nødvendigt at forberede det danske folk. Spørgsmålet om våben til tyskerne er noget af det mest upopulære i Danmark i dag. Des større grund er der, des større pligt er der til ikke at vige udenom. Spørgsmålet om tyske soldater fremkalder en stærk følelsesmæssig reaktion. Men det gælder om at se sagen i den store sammenhæng. Er man tilhænger af udviklingen fremad mod større enhed i Europa eller ej? Siger man ja, er det næste spørgsmål: Kan Tyskland undværes heri? Nej! Europa uden Tyskland er et lemlæstet Europa.

Det tredje spørgsmål er da: Kan man sige til Tyskland: I kan være med til alt det samarbejde, økonomisk, socialt, kulturelt, kun ikke til noget, der drejer sig om våben, for vi kender jer? Nej, det en umulig politik; et frugtbart samarbejde begynder ikke med, at man stempler nogle af deltagerne som førsteklases, andre som andenklasses.

Jeg forstår ængstelsen, men for Danmark er det mere vitalt end for noget andet land i Europa, at Vesttyskland i enhver henseende indgår blandt Vestens demokratiske nationer. Forsvarsmæssigt er det spørgsmålet, om det bliver en Elblinie eller en Rhinlinie, man vil prøve at holde. Og hvad det betyder for os, kan siges så simpelt som følgende: det er spørgsmålet, om vi skal komme på den rigtige eller på den forkerte side af den linie ned igennem Europa, der skal forsvares.

Risikoen ved tyskernes bevæbning kan reduceres til et minimum gennem en Europapolitik. Der må være en række betingelser. For det første: Tysklands demokrati må sikres ved Tysklands tilhørsforhold til Europarådet med dets konvention om menneskerettighederne og den europæiske domstol. For det andet: der bliver ikke tale om en selvstændig tysk hær, men om Tysklands deltagelse i en fælles Europahær, sådan som Plevenplanen forudsiger. For det tredje: der bliver ikke tale om en selvstændig tysk generalstab — atter i overensstemmelse med Plevenplanen. For det fjerde: en uafhængig tysk rustningsindustri er umuliggjort gennem Tysklands tilhørsforhold til Schumanplanen.

Nu foregår der jo i øjeblikket vigtige forhandlinger mellem Øst- og Vesttyskland. Det er efter min mening mest sandsynligt, at disse forhandlinger kun er spillægteri, at de kun er en kamp om, hvem der skal bære ansvaret for det upopulære: Tysklands deling. På den anden side er det givet, at Rusland har en søgte interesse i at undgå